

Ани Монева

Въздушна съм

Ще разпиля вятъра в твоите очи,
в зениците ти ще посея цветове.
Ще взема от небето хиляди звезди
и нежно ще ги скрия в твоите ръце.

Ще късам капчици от пролетния дъжд
и бурно ще ги вливам в твоята душа.
Ще сторя нещо шууро, ей така, веднъж,
припомняйки ти, че били сме и деца.

От изгревите светлината ще попия,
а после с усмивката си ще ти я даря.
Ключ за теб в сърцето си ще скрия,
за да отключвам есенната ти врата.

На нощта от ласката аз ще открадна,
да я претворя във пламенна целувка.
Ще се превърна в светеща и малка,
в погледа ти скрита от деня светулка.

Ще бъде истинска. Не винаги добра.
Ще се пиля и ще се завръщам у дома.
Въздушна съм. Надявам се, че го видя.
Без въздуха, аз знам – живял си досега.

КРАЙ

© Ани Монева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6721>]